DONIZETTI

LUCREZIA BORGIA

Trykt hos H. Jørgensen &

Lucrezia Borgia.

Digitized by the Internet Archive
in 2013

http://archive.org/details/lucreziaborgiaop00doni2

Christian Olsen.

Lucrezia Borgia.

Opera i tre Acter af Donizetti.

Personerne:

Don Alfonso, Hertug af Ferrara.
Lucrezia Borgia, hans Gemalinde.
Gennaro.
Maffio Orsini.
Jeppo Liverotto.
Rustighello.
Gubetta.
Astolfo.
Don Apostolo Gazetta.
Ascanio Petrucci.
Oloferno Vitellozzo.
Riddere, Vaabendragere, Pager, Damer, Gondolierer o. s. v.

Første Act foregaaer i Venedig. Begyndelsen af det 16de Aarhundrede. Det Øvrige i Ferrara, omtrent i

Første Act.

Første Scene.

Terrasse ved Palazzo Grimani i Venedig.

(Natlig Fest. Nogle Masker gaae nu og da over Theatret. Paa begge Sider af Terrassen seer man Paladset glimrende oplyst; i Baggrunden Giudecca-Canalen, paa hvilken der i Mellemrum sees nogle Gondoler bevæge sig i Mørket. I det Fjerne sees Venedig i Maanestin. Naar Tæppet gaaer op, udtrykker Musiken Festen, som finder Sted i Paladset. Af og til komme og gaae prægtigt klædte Herrer og Damer med deres Masker i Haanden. Nogle andre Masker underholde sig med hinanden.)

Gazella, Gubetta, Orsini, Petrucci, Vitellozzo og Liverotto komme glade ind paa Scenen. Derpaa **Gennaro**, der synes noget udmattet og hviler sig paa et Sæde, som de Andre have tilberedt for ham.

Gazella.
Skjønne Venedig!

Petrucci.
Du stolte Stad!
Straalende Glædes-Tempel!

Orsini.
Solen ei luer i noget Land
Saa klart som Dine Nætter.
(Alle strømme til for at see de forbigaaende Masker.)

Tutti.
Den næste Dag tilbage
Vi med Grimani drage;
Glæden ei blomstrer for os ved Po.

Gubetta.
Ved Po Alfonsos skjønne Hof
Alt ved sin Pragt fortryller.
Lucrezia Borgia . . .

Orsini (afbryder ham).
Tie stille Du!
Hende vi aldrig nævne.

Vitellozzo.
Hun skal forbandet være.

Liverotto.
Den Kvinde dybt jeg foragter.

Tutti.
Hvo har om hendes Rænker hørt
Og hader hende ei?

Orsini.
Jeg meer end Alle. O hør mig nu!
En Olding, en gammel Troldmand . . .

Gennaro (afbryder ham).
Skal altid Du da komme med
Et Eventyr, Orsini?
I Fred lad hende være,
Forskaan mig dog, Du Kjære!

Tutti.
Stille! afbryd ham ikke, Du!
Faa blive kun hans Ord.

Gennaro.
Jeg sove vil, men vækker mig,
Naar han har Talen endt.
(Han lægger sig til Hvile og slumrer snart ind.)

Orsini.
Saa hør mig da!
Slaget var tabt ved Rimini.
Saaret jeg laa, bedøvet;
Der Ingen var, som stod mig bi,
Smerten mig knuged i Støvet.
Gennaro, som saae, jeg blødte,
Rask med sin Ganger mødte,
Førte mig hen i Skoven.
Jeg frelstes fra Fjendens Vold.

Tutti.
Hans Tapperhed vi kjende,
Hans Fromhed sjelden er.

Orsini.
Der i den tause Midnatsstund
Høit blussed Venskabs-Flammen;
Begge vi svore med Haand og Mund:
„Leve og døe vil vi sammen".
„Ja! sammen I døe" fra oven
Toned det gjennem Skoven,
Og for vort Blik fremtraadte
En Olding i sort Talar.

Tutti.
Sælsomt! En Troldmand var han forvist.

Orsini.

„O flyer for Borgia, I unge Mænd!"
Kraftigt han til os raabte.
„Hader den lumske Lucrezia,
Thi med Lucrezia er Døden!"
Sporløst forsvandt han i Skoven,
Men klagende fra oven
Gjenlød det Navn jeg hader.
„Lucrezia, Lucrezia!"
I Luften høit det klang.

Tutti.

Ha, hvilken sælsom Spaadom!
Troer Du paa Varsler?

Orsini.

Aldrig af falske Gjøglespil
Lader min Sjel sig skræmme.
Mine Venner, o svarer: Er feig jeg vel?
Mindet dog mit Hjerte ængster.
Ofte jeg monne skue
Troldmanden vildt mig true . . .
Rædsomt den Trudsel i Nattens Stund
Volder bestandig mig Skræk.
Jeg Dig, Gennaro, misunder,
At trygt Du sove kan.

Tutti.

Stille! nu Dandsen vinker os.
Bort, o bort med sorgfulde Tankespind!
Lad Natten skjænke os Glæde.
Ak, hvor tidt har dog ei den Skjændige
Os Alle bragt til at græde!
Naar blot Venedigs Løve
Sin Hjelp ei vil os berøve,
Borgias Rænker og al hendes Rasen
Os heldigt ikke kan naae.
Følg os! Til festlige Lag vi gaae.
Lad ham kun sove trygt!

(Alle gaae og trække Orsini med.)

Anden Scene.

(En Gondol lægger an, og en masseret Dame stiger ud. Det er **Lucrezia Borgia.** Hun gaaer forsigtig frem, seer den sovende **Gennaro**, nærmer sig ham og betragter ham med Glæde og Beundring. Hun tager Masken af. **Gubetta** kommer igjen).

Lucrezia.

Hvor trygt han sover!
O, fjern fra ham hver Kummer,
Lad altid blidt hans Nætter
Hengaae i rolig Slummer,
Skaan ham for mine tunge Nattekvaler!

(hun bemærker Gubetta.)

Du her?

Gubetta.

Her er jeg. Jeg frygter, man Eder kjender.
Vel kan om Eders Dage Venedig kraftigt værne,
Men ei det kan forhindre, naar man Jer kjender,
At I forhaanes.

Lucrezia.

Og forhaanet jeg vorder! Alle mig hade.
Dog ei til saadan Skjæbne fødtes jeg paa Jorden.
O, kunde jeg tilhylle og forglemme min Fortid,
Og saa et Hjerte mig vilde skjænke da sin Ømhed
Og trofast mig være! Jeg derom beder,
Trods al min Glands, forgjæves.
— Seer Du hin Yngling?

Gubetta.

Jeg seer ham; længe hans Skridt jeg fulgte.
Dog ei formaaer jeg ret at fatte,
Hvorfor I drog fra Ferrara til Venedig
Ham at opsøge.

Lucrezia.

Du . . . det fatte? Det kan Du ei.
Lad ene mig være!

(Gubetta gaaer.)

Tredie Scene.

(**Lucrezia** og den sovende **Gennaro.** Medens Lucrezia nærmer sig Gennaro, bemærker hun ikke to maskerede Mænd, der komme frem i Baggrunden og standse ved at see hende).

Lucrezia (betragter Gennaro med Ømhed).

Hvilken Skjønhed, hvilken Ynde
I de Træk saa ædle, stolte!
Glad jeg seer, at Lastens Brynde
Ei ham svare Sorger voldte.
Hvilken Glæde at betragte
Dette Billed, her jeg fandt!
Vil han mig engang foragte?
O, den Kval jeg ei forvandt.
Ei jeg vover ham mit Aasyn at afsløre;
Dog maa Taaren bort jeg tørre,
Som ad Kinden ned sig sniger.

Hertugen (i Baggrunden).

Seer Du? det er hende.

Rustighello.

Rigtig, det er hende.

Hertugen.

Hvem er den Yngling?

Rustighello.

En Lykkeridder.

Hertugen.

Hvor er han født?

Rustighello.

Ingen veed det; dog som Kriger er han tapper.

Hertugen.

Du maa Dig al Umag gjøre
Og ham til Ferrara faae.

Rustighello.

Ham Grimani med vil føre:
Som Du ønsker, Alt vil gaae.

Lucrezia.

Medens mit Bryst er fuldt af Kvide
Og jeg græder ved Din Side,
Sov og drøm, mit Hjertes Kjære,
Drøm om Elskov og om Ære!
Huldt en Engel fra det Høie
Skjærme Dig for Kval!
Sorg og Kummer mig kun bøie!
Ene mig de ramme skal.

(Hun staaer op. De to Maskerede, o: Hertugen og Rustighello, gaae bort. Lucrezia lyser Gennaros Haand; han vaagner og griber hende i Armen.)

Lucrezia.

Gud! (vil rive sig los)

Gennaro.

Ha, hvad seer jeg?

Lucrezia.
Forlad mig!
Gennaro.
Nei, min ædle Dame! nei, ved min Ære!
(han holder hende tilbage.)
Lad Eders Aasyn mig skue!
Hvor funkle dog yndigt Eders Blikke;
For mig I skal ei frygte.
Enhver, som Skjønhed hylder,
Kan Eder ei modstaae.
Lucrezia.
Gennaro! Saa tør jeg haabe,
Jeg er Dig dyrebar?
Gennaro.
Hvor kan I tvivle?
Lucrezia.
O, siig mig det!
Gennaro.
Jeg føler dybt, jeg elsker.
Lucrezia.
O Glæde!
Gennaro.
Hør mig! (bestemt) Jeg elsker Eder,
Men sanddru jeg dog bør være.
Der er et andet Væsen,
Som mere høit jeg elsker.
Lucrezia.
Som høiere Du elsker?
Hvem er det?
Gennaro.
Det er min Moder.
Lucrezia.
Din Moder! ... Og hende saa høit Du elsker?
Gennaro.
Meer end mit Liv.
Lucrezia.
Og hun da?
Gennaro.
Hør og beklag mig nu!
Jeg aldrig skued hende.
Lucrezia.
Hvorledes?
Gennaro.
Altid før jeg skjulte
For Andre disse Minder,
Men Eders milde Stemme
Mig Alting lader glemme.
I dette venlige Die
Seer jeg en ædel Aand.
Lucrezia.
Kjærlige Sjel, fortæl da!
Du mig kan Alt betroe.
Gennaro.
Fjernt ved Neapels Kyster,
Der i en Fiskers Bolig,
Ukjendt med Verdens Lyster,
Leved som Barn jeg rolig.
Da kom en fremmed Ridderesmand,
Som mig af Drømmen vakte.
Vaaben og Skjold han mig rakte
Og dette Pergament.
Lucrezia.
Bliv ved!
Gennaro.
Jeg saae en Moders Klage,
Som til en Søn var skreven,
At hun i Ungdoms Dage
Ved List forført var bleven.
Aldrig at erfarspørge,
Om hvilket Navn hun bærer,
Derom mig ømt hun beder
Og ære jeg vil hendes Ord.
Lucrezia (torrer sine Taarer).
Og hendes Brev da?
Gennaro.
O, see blot her!
Det hviler ved mit Hjerte.
Lucrezia.
Maaskee med bittre Taarer
Skrev hun det, nedtrykt af Smerte.
Gennaro.
Og jeg med Taarer vædet
Det Brev her fra min Moder.
Men hvad? Jeg seer, I græder.
Lucrezia.
Ak ja! for hende, for Dig.
Gennaro.
I græder for mig?
Kjærere vil I blive
Bestandig meer for mig.
Lucrezia (med dyb Bevægelse).
Trofast imod Din Moder,
Ømt Du paa hende tænke!
Bed, at den milde Skaber
Vil løse Smertens Lænke,
Da kan engang hun trykke
Kjærligt Dig til sin Barm.
Gennaro.
Hende jeg elsker inderligt,
Troer hende tidt at skue;
Yndigt for Tanken viser sig
Det sagre Moderbillede,
Sovende eller vaagen,
Hører jeg hendes Røst.
(Masker nærme sig fra forskjellige Sider; Pager med Fakler ledsage Herrer og Damer, og Orsini, ledsaget af sine Venner, kommer frem i Baggrunden.)
Lucrezia.
Ha! Folk sig nærmer. Vi maae skilles.
Gennaro.
Gaa dog ikke! o vent dog!
Orsini.
Ha, hvad seer jeg!
(Han gjenkjender Lucrezia, vinker til sine Ledsagere og taler med dem.)
Lucrezia.
Dig maa jeg forlade.
Gennaro.
Siig, hvorfor Du dog saaledes hafter?
Tal, hvem er Du, Skjønne?
Lucrezia.
Jeg? Et Væsen, som Dig elsker meer end Livet.
Orsini (træder nærmere.)
Hør, Gennaro!
Lucrezia.
O Himmel!
(hun sætter Masken paa og vil fierne sig.)

Orsini (fører Lucrezia tilbage.)
Jeg vil tale. Du skal høre!

Lucrezia.
Gennaro!

Gennaro.
Hvad, I vove?
Ja, hvis hende Nogen vil haane,
Skal ham ramme mit hævnende Sværd.

De Andre.
Veed Du, Ven, hvem Din Arm her beskjærmer?
Hun er ei Din Beskyttelse værd.

Lucrezia.
Vee mig Arme!

Gennaro.
Nu, saa tal da!

Orsini.
See Orsini, som Hævnlyst kun aander!
Du min Broder lod dræbe en Morgen.

Vitellozzo.
Jeg, Vitelli, af Rasen mig vaander;
Husk, min Fader blev myrdet paa Borgen.

Liverotto.
Dræbt med Gift blev Appiano, min Frænde,
Da ved Bordet hans Liv fik en Ende.

Gazella.
Og Du dræbte den Ven, som jeg elsked,
Lod ham nedsænke paa Tiberens Bund.

Gennaro.
Gud, hvad er det?

Lucrezia.
Ak, hvor flyer jeg Elendige hen!

Chor.
Ha, Du Falske!

Orsini.
Nu, hun kjender os Alle og bæver.
Hør saa mere!

Gennaro og Chor.
Tal, o tal dog!

Lucrezia.
Hav dog Medynk!

Orsini.
Denne Kvinde til Skjændsel er vorden;

Liverotto og Vitellozzo.
Kun til Affky hun er her paa Jorden.

Petrucci og Gazella.
Hun med Gift sine Offere slagter;
Gud hun spotter, Naturen ei agter.
Hun er frygtet og hadet i Landet,
Hende Skjæbnen har hævet til Glands.

Gennaro.
Denne Kvinde! Ha, siig, hvem er hun?

Lucrezia.
Hør dem ikke, min Gennaro!
(Hun kaster sig for Gennaros Fødder.)

Gennaro.
Tal dog! siig mig, hvem hun er,
Som nævnes med Foragt!

Chor af Damer.
Ha, hvem er hun da?

Orsini og hans Venner.
Lucrezia Borgia for Eder staaer.
(de rive Masken af hende.)

Tutti (med et Rædselsskrig).
Ay!
(Alle flye og Lucrezia falder i Afmagt.)

Anden Act.

Første Scene.

En Plads i Ferrara.

(Paa den ene Side et Palads med en Altan, hvorunder en Marmortavle, paa hvilken der staaer med forgyldte Bogstaver „BORGIA". Paa den anden Side er Gennaros Bolig med Udgang til Gaden. Man seer Lys indenfor. Nat.)

Hertugen og Rustighello i lange Kapper.

Hertugen.
Du saae ham med Gesandten hertil da komme?

Rustighello.
Ja, jeg forlod ham ikke; som hans Skygge
Jeg med opmærksomt Øie ham stille fulgte.
See, her er hans Bolig.

Hertugen.
Herligt! nærved Paladset.
Lucrezia maaskee . . .

Rustighello.
O ja! hun veed det sikkert.
Om ei jeg feiler, saae jeg før Gubetta
Her rundtomkring som en Spion sig liste.

Hertugen.
Han som en Død kun skal mit Land forlade;
Hør blot!
(Man hører Sang og Musik fra Gennaros Bolig.)

Rustighello.
Med sine Venner glad han nu færdes,
Og ei de ane hvad I dem bereder,
De stakkels Daarer!
Ei før det dages, tage de Afsked.

Hertugen.
For sidste Gang paa Jorden
Han skuer Morgenrøden.
Hans Timer talt er vorden,
Han vandre skal til Døden.
Herligt! mig Hævnen kalder;
Blodig vil Dagen oprinde.
Han, som i Ungdoms Alder
Mig haaned, skal forgaae.

Rustighello.
Men troer I, at Grimani
Ei denne Daad vil hævne?

Hertugen.
Aldrig for slige Daarer
Sværdet han drage vil.
Ferraras Drot ei bæver,
Om end Venedig truer.
Mit Hjerte tjækt sig hæver;
Jeg modig trodse kan dets Harm.
Ei altid var Venedigs Magt
Skjærmet af sin Lagune,

Ei altid var dets stolte Pragt
Sikker bag Havets Bølger. Nei!
Men nøie skal jeg give Agt,
Beredt til Kampen være,
Ja, modig skal jeg staae paa Vagt,
Forsage vil jeg ei.
(Stemmerne komme nærmere, Lysene slukkes o. s. v.)

Rustighello.

Natten han glad tilbringer.

Hertugen.

Nu komme de med Sang.

Rustighello.

Bort vi da vandre maae.
(de gaae.)

Anden Scene.

(**Gennaro**, **Orsini**, **Liverotto**, **Petrucci**, **Vitellozzo** komme Alle glade ud af Gennaros Bolig; han selv er dog stille og tankefuld. **Gubetta** lader sig see i nogen Afstand.)

Tutti.

Farvel, Gennaro!

Gennaro (alvorlig).

Farvel, I trofaste Venner!

Orsini.

Men hvad? Hvorfor saa stille, saa sorgfuld nu?

Gennaro.

Sorgfuld? o nei!
(for sig.)
Min kjære, høitelskte Moder,
Skal jeg Dig aldrig skue?

Orsini.

Tusinde skjønne Damer
Iaften møde til Festen, som Negroni
Prægtigt har beredet Gesandten med Følge;
Og dersom Nogen her af Eder, Venner,
Ei er indbuden, lad mig det da kun vide!
Feilen da rettes.

Tutti.

Alle ere indbudne.

Gubetta (kommer nærmere).

Jeg deler den Lykke.

Liverotto, **Vitellozzo**, **Petrucci** og **Gazella**.

Ah, Signor Beverana!
(Alle gaae ham imøde undtagen Gennaro og Orsini.)

Gennaro (til Orsini).

Hvad? skal han med til Festen?
Mistanke jeg til ham har fattet.

Orsini.

O, frygt kun ei! Han er ung som vi Andre,
Opfyldt af Glædens Lue.

Vitellozzo.

O, Venner, hvad maa jeg skue?
See, vor Gennaro sørger.

Liverotto.

Ha! maaskee, at han svarligt ængstes for Borgia?

Gennaro.

Skal I bestandig om hende tale?
Jeg, mine Herrer, ei meer Eders Spøg vil taale;
Ingen som jeg kan denne Kvinde foragte.

Petrucci.

Tie stille! For hendes Huus vi stande.

Gennaro.

Nu vel!
For at bevise, jeg hende trodser,
Vil jeg med egen Haand
Paa disse Mure hende dristigt haane.
(Han stiger op paa et Trin foran Marmorpladen og udkradser med sin Dolk det første Bogstav af Indskriften. Imidlertid vise der sig to forklædte Mænd i Baggrunden.)

Alle.

Hvad gjør Du?

Gennaro.

Det kan I læse.

Alle.

Hvad seer jeg? Orgia!

Gubetta.

Ha, et forvovent Indfald!
Imorgen skal I see hvad Følgen vil blive.

Gennaro.

Vil man forfølge Sagen,
Da vil jeg uden Frygt selv mig angive.

Orsini.

Man os belurer. Lad os skilles!

Tutti.

Farvel da!
(Alle gaae bort; Gennaro gaaer ind i sit Huus.)

Tredie Scene.

Astolfo og **Rustighello** mødes paa Scenen; derefter Bevæbnede.

Rustighello.

Tal! hvad vil Du?

Astolfo.

Til Du er borte, her jeg venter.
Men Du . . . hvad vil Du?

Rustighello.

Til Du rømmer denne Gade,
Rolig jeg venter.

Astolfo.

Een Du søger?

Rustighello.

Ja, hin Yngling fra Venedig
Her i Huset.
Hvem søger Du?

Astolfo.

Samme Yngling fra Venedig.

Rustighello.

Hvordan?

Astolfo.

Ja, den Samme, som nu her i Huset boer.

Rustighello.

Ham Du fører . . .?

Astolfo.

Til Hertuginden, og Du hvorhen?

Rustighello.

Til Landets Hertug.

Astolfo.

Det er ei de samme Veie.

Rustighello.

Maalet selv er og forskjelligt.

Astolfo.

Jeg skal føre . . .

Rustighello.
Nu, lad høre!
Astolfo.
Ham til Festen.
Rustighello.
Jeg til Døden.
Rustighello.
Hvad skal jeg nu gribe til?
Kun ved Magt jeg kan ham tvinge,
Og jeg strax ham fjerne vil.
Astolfo.
Hvad skal jeg nu gribe til?
Jeg ved List ham maa betvinge;
Det maaskee mig lykkes vil.
(Paa et Vink af Rustighello omringes Astolfo af Bevæbnede.)
Rustighello og Chor.
Sagte, sagte bort Du vandre!
Seer Du ei, hvem her har Magten?
Om Du blot et Vink ham giver,
Snart er talte Dine Dage.
Her i Landet kun En alene raader
Og hans Ord er hver en Borgers Lov.
Astolfo.
O, men betænk Fyrstindens Vrede!
Rustighello og Chor.
Stille! for hende vi frygte ei.
Slægtens Hæder, eget Rygte
Frækt hun ofte har forhaanet,
Dyd og Ret hun ei har skaanet.
Fyrsten længe Hævnen søgte.
Gaa, forlad os og vær taus!
Astolfo.
Nu, velan! bort jeg gaaer,
Men Hævn jeg over Eder faaer.
(Astolfo gaaer. Rustighello og de Bevæbnede arrestere Gennaro, som just træder ud af sit Huus.)

Fjerde Scene.

Sal i det hertugelige Palads.

Hertugen og Rustighello.

Hertugen.
Er Alt i Orden?
Rustighello.
Alting! Din Fange venter
Nu paa sin Dommer.
Hertugen.
Saa hør mig! I Riddersalen
Ved Foden af min Stammefaders Støtte
Et Skab Du finder, som denne gyldne Nøgle
Aabner uden Møie. Af Sølv der er en Kande,
Af Guld en anden. Dem Begge skal Du sætte
Ind i Sidekam'ret.
Smag dog ei paa Vinen i den gyldne Kande!
(bemeligheds fuld)
Borgia har den tillavet.
(Rustighello vil gaae.)
Hør mere!
Du her ved Døren med draget Sværd skal vente.
Kanderne bringes, hvis jeg Dig kalder,
Men vinker jeg, saa kommer Du kun med Sværdet.

En Tjener (melder)
Hertuginden!
Hertugen.
Saa skynd Dig!
(Rustighello gaaer.)

Femte Scene.

Hertugen og Lucrezia, derefter Gennaro.

Hertugen.
Hvorfor saa oprørt?
Lucrezia.
Til Eder Hævn mig drager.
Ha, hvilken Brøde, hvilken Udaad
Jeg Eder maa forkynde!
Her i Ferrara
Ved høilys Dag man vover
Mig frækt at haane, mit Navn at skjænde
Og offentlig mishandle.
Hertugen.
Det veed jeg.
Lucrezia.
Alfonso veed det og straffer ikke Brøden.
Hertugen.
Strax her paa Stedet jeg skal det hævne.
Lucrezia.
Hvo det er,
Saa lad ham slux Døden lide
For mine Øine!
Jeg haaber, at J som Fyrste
Herpaa Jert Ord mig giver.
Hertugen.
Ja, det jeg lover. (til Dørvogteren) Kom ind med Fangen!
(Strax efter træder Gennaro ubevæbnet ind med Vagt.)
Lucrezia (for sig bestyrtet).
Hvad seer jeg?
Hertugen (smilende).
Ham J da kjender?
Lucrezia.
O Gud, Gennaro! Ha, jeg forgaaer af Skræk.
Gennaro.
Min høie Hertug! Paa Eders Bud
Kom en væbnet Skare til min Bolig
Og bort mig førte.
Nu jeg beder og haaber at erfare,
Hvorved jeg Sligt forskyldte.
Hertugen.
J skal høre det, Herr Ridder!
Lucrezia (for sig).
Af Rædsel jeg skjælver.
Hertugen.
Tænk Jer, en forvoven Fremmed
Sig frækt formasted Navnet at forandre
Paa Slottets Mure, saa ei mere nu kan
Læses et „Borgia". Men han forfølges.
Lucrezia (hurtig).
Han er ei den Skyldige.
Hertugen.
Hvor kan Du vide . . .?
Lucrezia.
Imorges han der ei fandtes;
Den Skyldige maa søges blandt hans Venner.

Gennaro.
Nei, o nei!

Hertugen.
Saa hør da! vær kun oprigtig
Og sig mig: var det ei Eder?

Gennaro.
Løgn har jeg altid hadet,
Thi mere kjær end Livet
Mig altid var min Ære.
Høie Hertug! jeg bekjender, jeg har mig forbrudt.

Lucrezia (for sig).
O, vee mig Arme!

Hertugen (sagte til Lucrezia).
Jeg gav Jer mit fyrstelige Løfte.

Lucrezia.
Tillad, Alfonso, jeg et Par Øieblikke
Er med Jer ene!
(Paa et Vink af Hertugen føres Gennaro ud.)
(for sig) Store Gud, staa mig bi!

Sjette Scene.

Hertugen og Lucrezia.

Hertugen.
Vi er alene. Sig, hvad vil I?

Lucrezia.
O hør mig, kjære Herre!
Skjænk i Naade denne Yngling Livet;

Hertugen.
Hvordan? Saa nylig den heftigste Vrede
Og strax efter Eders Harme forsvunden?

Lucrezia (indsmigrende).
Ak, et Indfald! Hans Død os ei gavner.
Han er ung; jeg tilgiver ham.

Hertugen.
Men jeg Eder mit Ord jo har givet;
Aldrig vil jeg en Meneд begaae.

Lucrezia.
Don Alfonso! den Gunst er kun ringe,
Som I afslaaer Eders Viv, en Fyrstinde.

Hertugen.
Den skal straffes haardt, som Eder har haanet;
I det vilde — jeg ham Døden har svoret.

Lucrezia.
O tilgiv! Lad os naadige være!
Mildhed er jo en kongelig Dyd.
Naaden er skjøn, den vil bringe os Ære;
Sorgen trylles til hjertelig Fryd.

Hertugen.
Nei, jeg har svoret. Jeg kan ei.

Lucrezia.
Hvem bevæged Alfonso til
Gennaro at hade?

Hertugen (bryder ud)
Hvem? . . . Du!

Lucrezia.
Jeg? umuligt!

Hertugen.
Du elsker ham, Du Falske!

Lucrezia.
Hvad sagde Du?

Hertugen.
I Venedig der mødtes I sammen.

Lucrezia.
O, milde Himmel! jeg?

Hertugen.
Ja, der har Du næret Flammen.
Ogsaa grant jeg nu skuer
Syndens Gløden i Øinenes Luer.

Lucrezia.
Don Alfonso! jeg sværger.

Hertugen.
Hold inde! Meer ei Meneд besudle Din Ære!

Lucrezia.
Don Alfonso! . . .

Hertugen.
Rædsom Hævn vil jeg tage
For hver Skjændsel og martrende Plage.
Nu skal Hævnens straffende Engel
Her med Sværdet Forbryderen naae.

Lucrezia (knælende).
Naade, Alfonso!

Hertugen.
Den Frække skal falde.

Lucrezia.
O, tilgiv!

Hertugen.
Ei jeg tilgive kan.

Lucrezia (staaer op).
Ha, Du Forvovne! Vogt Dig selv, strenge Herre!
Don Alfonso, mod Raad Du dog tage!
Du bestandig vil Alting forværre,
Endser altid min Graad og min Klage.
Naar af Rasen en Borgia opflammes,
Angre Du vil hvad mod mig Du forbrød.

Hertugen.
Aldrig, aldrig Dit Navn jeg skal glemme,
Veed vel, at stedse til Hævn stod Din Tragten;
Men at Hertug jeg er, Du skal fornemme,
At i Ferrara jeg ene har Magten.
Mellem Gift eller Sværd for Din Boler
Frit Du selv dog maa træffe et Valg.
Vælg nu!

Lucrezia (ude af sig selv).
O Himmel, stærke Hævner!

Hertugen.
Nu vælg da, men her skal han døe.

Lucrezia.
O forbarm Dig!
Og Du kunde begaae slig en Brøde?

Hertugen.
Vælg nu!

Lucrezia.
Lad ved Sværd ham ei falde!

Hertugen.
Vær besindig! Jeg staaer ved Din Side.
Du ei Naade maa vente for ham.

Lucrezia.
Ak, saa bli'r han for Skjæbnen et Offer.
Grumme Fyrste! Af Rædsel vil jeg døe.
(Hertugen giver et Vink, at Gennaro skal føres ind, og Lucrezia synker om paa en Stol.)

Syvende Scene.

De Forrige, Gennaro med Vagt, derpaa Rustighello.

Hertugen (til Gennaro). (ironisk.)
Fyrstinden for Jer beder.
Hun Eders Skyld forlader;
Jeg heudes Bøn tilsteder,
Frihed jeg Eder skjænker.

Lucrezia (for sig).
O, hvilken Hykler!

Hertugen.
Venedig saae Dig paa Land og Bølge
Dets Banner tro at følge,
Italiens brave Søn!

Lucrezia (for sig).
Skjændige!

Gennaro.
Kun min svage Tak vorder Eders Løn.
Frit jeg dog siger Eder,
Da jeg ei meer er bunden:
Den Gunst I mig tilsteder,
Har jeg fortjent igrunden.

Hertugen.
Hvordan?

Gennaro.
Af Fjender overvældet,
Stred Eders Høiheds Fader.
Et Spyd var mod ham fældet;
— Ham frelste en Riddersmand.

Hertugen.
Og denne Ridder?

Lucrezia (staaer op).
Hans Frelser . . .
I var hans Frelser?

Gennaro.
Ja, jeg!

Lucrezia.
Hertug!

Hertugen (for sig).
Endnu hun haaber.

Lucrezia (for sig).
Jeg troer, han vakler.

Hertugen (for sig).
Forgjæves!
(til Gennaro).
I vil mig dog ei nægte
Som Kriger for mig at fægte?

Gennaro.
Venedigs Helteskare
Maa jeg min Tro bevare.
En Ed er hellig.

Hertugen (med et Blik paa Lucrezia).
Ja, sandt!

Lucrezia.
Himmel!

Hertugen.
Nu vel! Tag dette Guld da!
(byder ham en Pung.)

Gennaro.
Venedig gi'er mig mit Underhold.

Hertugen.
En Skik fra vore Fædre,
Som sig for os mon sømme,
Jeg haaber, I vil hædre,
Med os et Bæger tømme.

Gennaro.
Min Hertug! det vil være
For mig den største Ære.

Hertugen.
Et Bæger rundt at byde
Fyrstinden godt forstaaer.

Lucrezia (for sig).
Himmel! jeg kan ei mere.
(hun vil fjerne sig).

Hertugen.
Bliv her, Lucrezia!
(han tager hende ved Haanden).
(til Rustighello).
Giv Agt!
(Rustighello gaaer.)
(sagte til Lucrezia).
Vee Dig, ifald Du vover
Ham blot et Vink at give!
Ei denne Mand ilive
Af Slottet ud skal gaae.

Lucrezia.
O, dersom Du blot vidste,
Hvortil Du mig vil tvinge,
Du vilde mig ei bringe
Til slig en Rædselsdaad.
Ja, kjendte Du min Sorg,
Du bæved i Din stolte Borg.

Gennaro.
Hvor kunde jeg vel haabe
At finde her et Hjerte
Med Følelse for Smerte!
En Drøm det synes mig.
Det var min Moders Bønner,
Som naadig Gud modtog.
Ja, kjære Moder! Dig lønner
Engang en Søn, som elsker Dig.

Hertugen.
Nu, lad os drikke!
(skjænker til sig selv af Sølvkanden.)

Gennaro.
Min Hertug, jeg forbauses. Hvilken Godhed!

Hertugen (til Lucrezia).
Nu, Hertuginde!

Lucrezia (for sig).
Den Grusomme!

Hertugen (til Lucrezia).
Guldkanden frem!

Lucrezia.
O Rædsel!
(hun skjænker af Guldkanden.)

Hertugen.
Gud Herren styrke Eder.

Gennaro.
Til ham for Jer jeg beder.
(de drikke.)

Lucrezia.
Helvedes Mesterstykke!
Satan har avlet Dig.

Gennaro.
Moder, den sande Lykke,
Frihed, den gav Du mig!

Hertugen.
Giften, hun veed at brygge,
Hurtigt vil yttre sig.

Hertugen (til Lucrezia).
Saa, Fyrstinde! Han frit nu kan vandre
Eller blive, som Eder behager. (gaaer.)

Lucrezia.
Ha! nu jeg haaber. (tankefuld).
(Hun forvisser sig om, at Hertugen er borte og iler derpaa hen til Gennaro.)

Gennaro (bukker bydt).
Signora! al den Naade I mig ydeb,
Jeg aldrig skal glemme.

Lucrezia.
Ak, Du Arme! Her man Gift Dig har givet.
Taus Du være, vil Du beholde Livet.
(rækker ham en Phiole.)
Tag kun denne! Blot en eneste Draabe
Rask Dig frelser af Dødens Baand.
Hurtig, skjul den! Du Hjelp da kan haabe.
Himlens Fader, Du Almagtens Aand,
Kjærligt lede Du ham ved Din Haand!

Gennaro.
Hvad maa jeg høre! Hvilken Jammer!
Jeg skal martres tildøde
Her, hvor alt mange Andre maatte bløde.
Ak! en Dæmon har grumt mig bedaaret;
Rolig, sorgløs jeg her mig befandt.
Dette Middel, som her I mig rækker,
Kaster mig snart hen som død for Jer Fod.
Saadan en Død maa knuse mit Mod.

Lucrezia.
Hav kun Tillid!

Gennaro.
Til Dig, Grumme?

Lucrezia.
O, skynd Dig! en Rival i Dig Hertugen skuer.

Gennaro.
Kan jeg troe Dig?

Lucrezia.
Seer han Dig, er Du Dødsens.
Drik og skynd Dig!
(knælende.)
Ved Din Moder, hvis Ømhed Du kjender,
Med min Bøn jeg til Dig mig henvender.

Gennaro.
Hvor den Tvivl mig dog ængster!
Hvis Du vover mig lumsk at forraade,
Skal den Eviges Hævn slaae Dig ned!
(efter nogen Betænkning drikker han Modgiften.)

Lucrezia.
Ha! Du er reddet. O, salige Glæde!
Skynd Dig bort herfra! Forlad dette Sted!
(Hun lader ham flygte gjennem en hemmelig Dør. Hun udstøder et Skrig og synker afmægtig om paa en Stol.)

Tredie Act.

Første Scene.

(En lille Gaardsplads ved Gennaros Bolig. Et Vindue i Huset er oplyst. Nat.)

En Trop Bevæbnede, hvoriblandt **Rustighello**, kommer speidende ind.

Chor.
Øieblikket os understøtter;
Modstand tør han vel neppe vove.
Ja, Fortuna vor Hertug beskytter,
Giver Hævn ham over sin Rival.
Rask derind! Maaskee han sover;
Nattens Mørke skjuler Alt.
(De nærme sig Gennaros Bolig, men standse, da de høre Larm.)
Holdt, tilbage! jeg hører tale,
Fjerne Stemmer klart jeg skjælner.
Gjennem Gange, gjennem Sale
Raske Fodtrin nærme sig.
Længer tilbage vi os forføie;
Der vi speide, der holde vi Raad.
Alt hvad der skeer bemærke vi nøie;
Vi vil vide hvem det er.
(De trække sig tilbage.)

Anden Scene.

Orsini, Gennaro, de Bevæbnede i Skjul.

(Orsini gaaer til Gennaros Dør og banker paa; Gennaro lukker op og træder ud.)

Gennaro.
Du her?

Orsini.
Her er jeg. Du kommer dog, Gennaro,
Med til Negroni. Intet mig volder Glæde,
Naar ikke Du er med.

Gennaro.
Vægtige Grunde herfra mig kalde;
Jeg til Venedig reiser om faa Minuter.

Orsini.
Du mig forlader?
Vi dog sammen har svoret
I Liv og Død at være.

Gennaro.
Vistnok.

Orsini.
Holder Du saaledes Løfter?
Fra mig Du flygter.

Gennaro.
Du kan mig følge.

Orsini.
Imorgen tidlig med Glæde,
Men idag hos Negroni jeg bør ei svigte.

Gennaro.
O Du med Din Negroni!
Navnet mig varsler ilde.

Orsini.
Og mig end mere, at Du saa brat
Vil reise bort om Natten
Fra Festens muntre Glæde.
Bliv dog, bliv her, Gennaro!

Gennaro.
Hør mig! Hvis Du saa vil, jeg bliver,
Her mit Liv i Fare svæver,
Her jeg vorder Dødens Bytte.

Orsini.
Nævn Din Fjende! Hans Liv jeg kræver.
Tal! Hvem er det?

Gennaro.
Mod kan ei nytte.
(Han taler sagte med Orsini, som giver sig til at lee.)

Chor.
Ham vi have.

Rustighello.
I maae vente. Lad den Anden gaae sin Vei!

Orsini (leer).
Ha ha!

Gennaro.
Stille! Spar dog Din Latter!

Orsini.
Hvo kan bare sig for Latter?
Al Din Skræk er kun en Drøm.
Kjender Du ei Kvindekunster?
For Din Gunst sig at erhverve,
Har den kloge Dame snedigt Dig bedraget;
Ei med Gift hun agter Glæden at fordærve.
Hvorpaa grunder Du dog denne sære Angst?
Sød Prindsesse er vor Negroni,
Brav er Alfonso, ret en Mand med Kongesind.

Gennaro.
Du det veed, ei Frygt jeg kjender;
Ingen Plet min Ære skjænder.
For et Feltslags vilde Tummel
Har jeg aldrig Angest følt.

Orsini.
Kjender Du ei Donna Negroni,
Perlen i Alfonsos Land?
Landets Hertug er en Mand,
Stor af Hjerte og Forstand.

Gennaro.
Dog mig martre mørke Tanker
Her i dette skjønne Land.

Orsini.
Hør! vil Skrækken paa Flugt Dig jage,
Saa vil jeg dog Glæden smage.

Gennaro.
Farvel, Orsini!

Orsini.
Farvel, Gennaro!

Gennaro.
See Dig for!

Orsini.
Vær kun ei bange.
(efter en Omfavnelse stilles de ad, men vende atter tilbage og omfavne hinanden.)

Gennaro.
Nei, jeg kan Dig ei forlade.

Orsini.
Heller ei jeg slipper Dig.

Gennaro.
Strax jeg Dig til Festen følger.

Orsini.
Jeg imorgen følger Dig.

Begge.
Hvad os Himlen end vil beskjære,
Altid det vi sammen bære.
Trofast Venskab os har jo forenet.
Som i Vaaren to grønne Blade
Vore frem paa den samme Green,
Smukt vi følges i Verden saa glade.
Trofast Venskab skal hæve vor Aand.
(de omfavne hinanden.)
Saa til Festen, og imorgen reise vi.
Ei vort Venskab forgaaer;
Nei, det altid bestaaer.
(De gaae bort Arm i Arm; de Bevæbnede ville efter dem, men Rustighello holder dem tilbage.)

Tredie Scene.

De Bevæbnede, Rustighello.

Rustighello.
Holdt, ei længer!

Chor.
Han fra os løber.

Rustighello.
Taaber! Han løber til Negroni. 13

Chor.
Det er herligt; bestobedre.

Rustighello.
Stakkel! I Snaren han falder.

Chor.
Vore Kaarder kan vi spare.
Ja, han fanget bli'r i Garnet
Ved den flinke Jægers Haand.
Hvilken Glæde! ret som Barnet
Aner han ei Tvang og Baand.
Lad os vende nu tilbage!
Dolke her behøves ei.
(De gaae.)

Fjerde Scene.

En rigt oplyst og til et Festmaaltid smukt decoreret Sal i Palazzo Negroni.
Ved et prægtigt serveret Taffel sidder Prindsesse **Negroni** med mange elegant klædte Herrer og Damer; **Orsini**, **Liverotto**, **Vitellozzo**, **Petrucci**, enhver med en Dame ved Siden. Paa den ene Side af Bordet **Gubetta** og ligeoverfor ham **Gennaro**.

Liverotto.
Hil Dig, Madera! Jordens Nektar! 14.

Vitellozzo.
Den glødende Drue fra Rhinen skal leve!

Gazella.
Er Cyperviin ei bedst?

Petrucci.
Fra Cypern og fra Rhin
Velkommen er hver Viin.

Gazella.
Den græske Viin!

Orsini.
Jeg elsker den, der blinker
Og os med Gløden vinker
Som Amors gyldne Piil.
Saa hilse vi med Smiil
Dig, vor Prindsesse, fagre Negroni!

Tutti.
Maatte Glæden rigt belønne
Den underfulde Skjønne,
Som Amor dannet har.
Venus selv gav hende Ynde.
Vivat vor Værtinde!
(De klinke og drikke.)

Gubetta (for sig).
Nu er det Tid!
De Andre maa man see at fjerne.
(staaer op fra Bordet.)

Gennaro.
Den Snak mig kjeder.
(han fjerner sig fra de Andre.)

Orsini.
Nu, lystig, Gennaro! hvi saa stille?
Hør nu den nye Drikkesang,
Som jeg idag har digtet!

Gubetta (leer).
Hahaha!

Orsini.
Hvem leer her?

Gubetta.
Ak! jeg mig ei bare kan for Latter.

Orsini.
Hvi saa?

Gubetta (spottende).
Haha! Du store Digteraand!

Orsini.
Vil Du mig haane, Du?

Gubetta.
At lee, er det at haane Dig?
Jeg kan ei Andet nu. Hahaha!

Orsini (staaer op).
Ha vee Dig, spanske Røver!

Gubetta.
Du Bøffel fra Venedig!
(Orsini griber en Kniv.)

Damerne.
Himmel! en Kamp der reiser sig.
Vi flygte maae herfra.
(under den følgende Strid fjerne alle Damerne sig.)

Tutti.
Men stille dog, Orsini! vær rolig!

Orsini og Gubetta.
Snart skal min Haand Dig lære
At være artig, Kjære!
Du skal ei mere vove
At vise Dig saa kjæk,
Gemeen og fræk.

Tutti.
Hvad skal dog dette sige?
En Adfærd uden Lige!
Skal hele Staden kaldes hid,
Skandalen bliver stor,
Thi Kamp og Strid forvolder Damer Skræk.

Femte Scene.

Gubetta, Orsini, Liverotto, Vitellozzo, Petrucci og Gennaro.

Liverotto.
Rolig! Fred, mine Venner!

Vitellozzo.
Imorgen tidlig som Ridderesmænd
I kan hinanden møde,
Thi med en Dolk kun feige Stimænd true.

Tutti.
Vel sandt!

Gennaro.
Men hvor er vore Kaarder?
Jeg dem ei seer.

Orsini.
Dem lagde vi vist histude.

Tutti.
Tænk ikke meer herpaa!

Gubetta.
Saa lad os drikke!

Gazella.
For Eders vilde Larmen
Alle Damerne flygted.

Gubetta.
De sikkert komme, naar vi dem bede
Smukt os at tilgive.
(en fortlædt Mundskjænk byder en Flaske om.)
Viin fra Syracusa!

Tutti.
Ha, hvilket Trolddomsorb!
(de drikke; Gubetta kaster hemmelig sit Glas bort.)

Gennaro.
Maffio, saae Du det?
Den Spanske, han slet intet drikker.

Orsini (sagte).
Naturligt! Den arme Stakkel,
Han kan ei mere.

Gubetta.
Hør, mine Venner, et Forslag!
Nu da her Stilhed er,
Vil nok Orsini sin Vise synge
Og dermed glæde Alle.

Orsini.
Ja, for Dig at ærgre.

Tutti.
Nu op med Sangen, Orsini!

Orsini.
1.
Om I glade og sorgfrie vil være,
Bør jeg, Venner, Jer give den Lære:
Enten det nu er solklare Dage,
Eller Torden og Storme Jer plage,
Spøger, drikker, forjager blot Sorgen!
Øieblikket er Nydelsens Sag.
Syng da, kys da! Vi glemmer imorgen,
Naar kun Glæden os vinker idag.

Tutti.
Ja, syng da, kys da! Vi glemmer imorgen,
Naar kun Glæden os vinker idag.
(Man hører en Sorgemusik og fjerne Stemmer, der synge høitideligt:)
Ugudeliges Glæde er kun som Havets Skum.

Gennaro.
Hvilke Stemmer!

Orsini.
Maaskee vil Nogen lidt med os spøge.

Tutti.
Hvem er det dog?

Orsini.
Jeg vædder, en lystig Dame
Et lille Puds os spiller.

Tutti.
Et Vers endnu, Orsini!

Orsini.
Her er det. Jeg synger.
2.
Lad os nyde hvad Ungdommen bringer,
Naar den tryllende Bægeret svinger!
Truer Alderen med, den vil komme,
Rask vi drikke, før Tiden er omme.
Dandser, synger med Roser om Panden,
Plukker Glædernes duftende Krands!
Muntre fylde vi Bæg'ret til Randen;
Livet straaler da ret i sin Glands.

Tutti.
Muntre fylde vi Bæg'ret til Randen;
Livet straaler da ret i sin Glands.

Fjerne Stemmer.
Ugudeliges Glæde er kun som Havets Skum.
(lidt efter lidt gaae Lysene ud.)

Orsini.
Gennaro!

Gennaro.
Maffio! seer Du?
Vi snart vil staae i Mørke.

Orsini.
Mig synes, Spøgen til Alvor vil blive.

Tutti.
Nu bort! Man lukket har alle Døre.
Hvo slutter her os inde?

Sjette Scene.

Døren i Baggrunden aabnes, og **Lucrezia** træder ind med bevæbnede Mænd.

Lucrezia.
Jeg, Lucrezia Borgia.

Orsini (med Rædsel).
Ha, denne Kvinde!

Lucrezia.
Ja, det er Borgia.
I nylig mig gav hint
Rædselsfulde Bal i Venedig;
Nu gi'er jeg Eder en Fest i Ferrara.

Gennaro og hans Venner.
Vi ere forraadte.

Lucrezia.
I saae der med Glæde paa mine Kvaler;
Nu I med Livet for denne Spøg betaler.
Fem skjønne Offere ved mig skal falde
Flux paa Hævnens Alter. Den Gift, I drak,
Vil hurtig dræbe Jer Alle.

Gennaro.
Fem kun, Du Falske?
See her Dit sjette Offer!

Lucrezia (forfærdet).
Gennaro! O Gud!

Gennaro.
Med Eder vil jeg døe, mine Venner!

Lucrezia (til Vagten).
Ifer, besætter strax alle Porte,
Og hvad der endog hændes,
Til denne Sal der Ingen maa Adgang gives.

Orsini og hans Venner.
Gennaro!

Gennaro.
Vi falde som Helte.

Lucrezia.
Afsted da!

Orsini.
Skjændige Kvinde!
(De føres bort og den store Dør lukkes i.)

Syvende Scene.

Lucrezia og Gennaro.

Lucrezia.
Endnu her? . . . Du er ei flygtet?
Sig, hvad bandt Dig til disse Haller?

Gennaro.
Disse Rædsler jeg længe aned.

Lucrezia.
Du er atter til Døden viet.

Gennaro.
Nei, Dit Middel. (tager Phiolen frem.)

Lucrezia.
Ha! jeg det husker. O, Gud være lovet,
Du det har.

Gennaro.
Jeg med mine Venner deler
Eller jeg med dem i Døden gaaer.

Lucrezia (betragter Phiolen).
Nei, det ene Dig kan frelse.
Ak, der er ei nok til Dine Venner.

Gennaro.
Ja saa, Signora, døe vi Alle.

Lucrezia.
Hvad siger Du?

Gennaro.
Men Du skal ei triumphere;
Falde skal Du for min Haand.

Lucrezia.
Himmel, Gennaro! . . . Du maa høre . . .

Gennaro.
Ingen Skaansel!
(han tager en Kniv paa Bordet.)

Lucrezia (forfærdet).
Hvad skal jeg nu?

Gennaro.
Feige Morderske!

Lucrezia.
Ha, Grumme!
Dræbe mig, det tør Du vove?

Gennaro.
Ja, jeg vil dræbe Dig med Glæde.
Alting Du os røved;
Ei Du slipper.

Lucrezia.
Hør mig! Ak, Du er en Borgia.

Gennaro.
Jeg? (Kniven falder af hans Haand.)

Lucrezia.
Dine Fædre ere mine.
Vogt Dig for en rædsom Brøde,
Nas ei mod Dit eget Blod!

Gennaro.
Jeg en Borgia! Hvad maa jeg høre!

Lucrezia.
O, Du skal ei spørge meer.
Hør, o hør mig! ak, ei i Nøden
For mig selv jeg Dig bønfalder;
Tusind Gange jeg ønsked Døden,
Hver en Time jeg den paakalder.
Dig jeg beder Dig selv at skaane
— Ak, spar Dig selv for Dødens Kval!
Drik, o skynd Dig! Du ei mig haane,
Lad Dig frelse, sly fra denne Sorgens Hal!

Gennaro.
Jeg en Borgia?

Lucrezia.
See, Tiden svinder; Du Dig forbarme!
O skynd Dig! Drik, hvis ei
Du vorder Dødens Rov!

Gennaro (lyttende).
Døer Du, Maffio?
(han vil bort.)
Lucrezia.
Tænk dog paa Din Moder!
Gennaro.
Bort! Du selv er Grund
Til hendes Kval og Smerte.
Lucrezia.
Nei, Gennaro!
Gennaro.
Hun da lever?
Lucrezia.
Spørg mig ikke!
Gennaro
Blev hun Dit Offer?
Lucrezia.
Nei, hun lever af Kval fortæret;
Navnløs Sorg i Hjertet boer.
Gennaro.
Gud! maaskee Du . . .
Lucrezia.
Min Søn! her staaer hun.
Gennaro.
Du, o Forsyn! . . . men snart jeg døer.
(han synker om paa en Stol.)
Lucrezia.
Min Søn, min Søn! er her ei Nogen?
Kommer, hjelper og frelser den Arme!
Alle borte! Mig Ingen hører.
Store Gud, Du ham opholde!
Gennaro.
Gaa dog! Jeg føler, at Døden sig nærmer.
Lucrezia.
Vee mig Arme!
Gennaro.
For Øiet er en Taage.
Lucrezia.
O Gennaro, min Søn Gennaro,
Kun et Ord, ak kun et Blik!
Gennaro.
Moder, nu døer jeg.
(han døer.)
Lucrezia (fortvivlet).
O Jammer! Gennaro!

Sidste Scene.

(Dørene i Baggrunden aabnes, og **Hertugen** træder ind med Vagt.)

Hertugen.
Ha, hvor er han?
Lucrezia.
Der! see ham der!
(hun peger paa Gennaros Lig.)
Ja, min Søn jeg havde funden
Og jeg drømte om bedre Dage.
Han mig Freden skulde bringe,
Kjærligt luttre dette Bryst.
Hver min Glæde med ham er svunden,
Al min Trøst i Verdens Plage.
Himlens Magt har mig dog rammet
Tungt med Hævnens Flammesværd.
(hun synker om ved Sønnens Lig.)
Chor.
Mørke rædselfulde Skjæbne!
Ak, hun synes Døden nær.